

Adéla Vacková

Antonín Šmíd

Malý chlapec utíká lesem. Nebe nad ním se roztrhlo a zasypává ho přívalem blesků, hromů a dešťových kapek velkých jako bonbony. Ten kluk by si moc rád dal bonbony. Ale teď musel jen běžet za svým otcem, aby je oba nepohltil požár za nimi. Běh byl únavný, ale šlo mu o život, a tak nevnímal bolest v nohou ani štiplavý kouř a běžel dál. Otec před ním se zastavil a chytil ho za ruku, aby ho popohnal. Chlapec klopýtl a pokusil se vstát, ale nohy mu to nedovolily. Byl moc vyčerpaný. Viděl, jak do stromu nad ním uhodil blesk, který projel tmavou oblohou jako nůž máslem. Slyšel hlas svého otce. Hluboký, drsný, a přesto tak jemný a něžný. Pak už jen cítil, jak ho nějaká neuvěřitelná síla táhne co nejdál do bezpečí a ukrutnou bolest v levé paži.

Antonín se probudil celý zpocený, cítil, jak má napjaté svaly a jak mu po tvářích stékají slzy. Přešel si prsty po levé ruce, nebo spíš po tom, co mu z ní zbylo. Tento sen se mu teď během války vracel stále znovu a pokaždé mu působil neuvěřitelné utrpení. Otočil se na bok a v pokoji uviděl klidně oddechovat svou tetu se strýcem, kteří se ho ujali po smrti jeho rodičů a starali se o něj už dvanáct let. Zítra to bude přesně dvanáct let. Zítra mu bude osmnáct. Znovu se zabalil do peřin, ale už nespál. Jen čekal až do pokoje dopadnou první paprsky světla a on vyrazí za prací do stájí svého strýce. Připadalo mu, že koně mu na rozdíl od ostatních rozumí. Nedívali se na jeho postižení a nenabízeli mu pomoc při všem, co dělal. On se o sebe uměl postarat a chtěl to všem dokázat.

Ráno se najedl a hned po snídani šel do stájí. Cestou přemýšlel, jak říct strýci, že by chtěl odejít do města. Ale když začal s prací, rychle na to zapomněl a soustředil se jen na kydání hnoje. Mnozí by si mysleli, že jednou rukou to nemůže Antonín dokázat, ale on měl díky celoživotní dřině pravačku dokonale vypracovanou.

V poledne se všichni společně naobědvali a oslavili Antonínovy narozeniny. Antonína potěšilo, že si na něj udělali čas a zdvořile jim poděkoval. Pak sebral odvahu a konečně strýce oslovil:

„Víš, strýčku, uvažoval jsem o tom, že bych odešel do města. Už se o mě staráte příliš dlouho a já vám nechci přidělovat starosti.“

„V žádném případě,“ vložila se do rozhovoru tetička.

„Proč ne?“ opáčil Antonín. Ale tetička si stála za svým:

„Má je jednu ruku.“

Antonín se ušklíbl a pohlédl na svou svalnatou paži, za kterou by se nemusel stydět ani voják.

„Je víc než schopný.“ hájil Antonína strýc.

„Tondo, že to nemyslíš vážně?“ prosebně se zeptala teta. Antonín se jí podíval do očí a přikývl. „Dobře,“ prohlásila tetička poraženě a Antonínovi se tak ulevilo, že si málem oddechl.

Dalšího rána Antonína kupodivu nezbudila noční můra, ale hlasité (a dost falešné) kokrhání kohouta. Rychle se oblékl a zamířil do kuchyně, kde už seděla tetička. Přisedl si k ní a ona mu podala noviny. Na titulní straně velkými písmeny stálo:

„Válka skončila. Samostatnost Československa.“

Antonín se s úsměvem podíval na tetičku a ona na něj. Objali se. Nemuseli mluvit. Na to se znali až moc dobře.

Poté se šel Antonín rozloučit ještě se strýcem, kterého našel ve stáji, jak sedlá jednoho ze svých koní.

„Ty někam jedeš?“ ptal se strýce.

„Ne, ale ty ano“ odpověděl Antonínovi. Poplácali se po zádech a Antonín mohl vyrazit. Žít nový život. Vše se teď změnilo. Každý může být hrdinou. A proto se nesmíme bát snít...sny se totiž plní.